

Als De Koe je aankijkt met de nek

Natali Broods zet een onhebbelijke snob neer. Mét peperdure zonnebril.

'The courage to be disliked' experimenteert met nieuwe vormen van livestreamtheater

Wie ongemerkt twee soorten beige dacht te kunnen combineren, wordt met de nek aangekeken door een vrouw die alle splendeur van de wereld in zich draagt, gespeeld door Natali Broods. In 'The courage to be disliked' kijk je naar de wereld door een belachelijk dure zonnebril. MAGALI DEGRANDE

P 'The courage to be disliked' De Koe, nog tot eind mei Tickets via toneelhuizen van de oorspronkelijke tournee, www.dekoe.be ★★★★★

In haar eerste De Koe-monoolog zet Natali Broods (*Tabula rasa*, *Over water*) met de haar typerende naturel in enkele losse scènes een onhebbelijke snob neer. Een die naar de Bolero van Ravel luistert in de lift, die er niet voor terugschrikt om exuberante bedragen neer te tellen voor een lunch, en die op geen enkele manier zelf verdienste heeft aan haar fortuin. In de zeeën van tijd die ze tot haar beschikking heeft, observeert ze mensen die het minder breed hebben dan zij. Ze neemt de taxi naar Pennsylvania Station om er genoeg in te schepen als ze daar iemand spot die net niet genoeg geld bij heeft voor een treinkaartje.

Broods' personage – voor het gemak heet ze ook Natali – is een observator: alles draait voor haar om kijken en wegstijven. Ze taxeert 'de andere kant' nauwgezet en leert daardoor ook bij over haar eigen milieu. Een kennis die je tegenkomt in je dure lunchrestaurant, en die

voor de vorm naar je reeds lang herstelde schouder vraagt: is dat vriendelijk? Of net heel oppervlakkig?

Broods' personage is naast rijk ook ongevoelig, en dat realiseert ze zich ook in de loop van het stuk – "Heb ik altijd zo'n onbewogen gezicht gehad?". Het maakt haar interessant, ook omdat mensen als zij zich doorgaans niet bewust zijn van de kloof tussen arm en rijk. Zij is dat wel. Al betekent dat daarom nog niet dat ze die kloof wil dichten.

Flair in de museumzaal

De Koe koos voor een documentairevorm: Natali vertelt over haar observaties in een rode pluchen zetel, Peter Vanden Eede stelt haar als interviewer af en toe een vraag. De livestukken, opgenomen in het theater, zijn echt en worden voor één derde van de kijkervaring afgewisseld met opgenomen beelden achter de schermen: zo zien we Broods met een dure zonnebril in een taxi zitten, met veel flair een kraakwitte museumzaal betreden, of krijgen we een blik in de loge, bij de nabespreking van Broods met regisseur Peter Van den Eede.

Vooral het museumbezoek is interessant, omdat het toelaat het ook over de kunst te hebben. Want waarom gaan rijken zo graag naar galeriën, en naar dure operavoorstellingen, terwijl de cultuur zo hard haar best doet om een beetje punk te zijn? Kan kunst eigenlijk wel nog ontworpen als alles uiteindelijk te koop is?

De tekst die door De Koe-ancien Willem De Wolf geschreven werd, is gelaagd, niet gemakkelijk en zeker niet hapklaar. Het personage dat Broods vertolkt is op een aparte manier obsceen, en laat De Koe toe te filosoferen zoals alleen zij dat kunnen. Soms rekken ze het wat te lang. De opgenomen stukjes tussendoor geven wat ademruimte, maar halen je ook wel weer uit het verhaal, en maken het feit dat de stukken monoloog live zijn, weer minder relevant. De Koe is zichtbaar nog op zoek naar welke vorm theater kan en moet aannemen in deze coronatijden, maar als deze *one-womanshow* – die tussen documentaire en theatervoorstelling in zweeft – hun eerste worp is, dan zullen we blijven kijken, zonder weg te kijken.